

Sygn. akt III PO 19/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania D. G.

od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 21 września 2017 r. Nr PK (...) w przedmiocie odmowy przeniesienia w stan spoczynku wobec niepełnienia służby przez okres roku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 stycznia 2018 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. - D. G. nie pełnił służby od 1 czerwca 2016 r. z powodu choroby. Prokurator Generalny decyzją z 21 września 2017 r. odmówił przeniesienia prokuratora w stan spoczynku wobec niepełnienia służby przez okres roku. W podstawie prawnej wskazał na art. 71 § 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 127 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze oraz art. 19 ustawy z 12 lipca

2017 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych. W uzasadnieniu podał, że z wnioskiem o przeniesienie prokuratora w stan spoczynku wystąpił Prokurator Okręgowy w W. pismem z 25 lipca 2017 r. Prokurator Regionalny w W. poprał wniosek. Lekarz orzecznik ZUS nie stwierdził, że prokurator jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków prokuratora z powodu choroby lub utraty sił (orzeczenie z 31 maja 2017 r.). Komisja Lekarska także nie stwierdziła, że prokurator jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków (orzeczenie z 20 lipca 2017 r.). Prokurator Generalny przedstawił, że decyzja jest wynikiem oceny wszystkich okoliczności sprawy oraz analizy sytuacji etatowej w jednostce macierzystej prokuratora. Analiza aktualnej obsady Wydziału [...] Prokuratury Okręgowej w W. nie daje podstaw do przyjęcia, że przeniesienie prokuratora w stan spoczynku wpłynie na poprawę sytuacji kadrowej. Braki kadrowe uzupełniane są na bieżąco poprzez delegowanie prokuratorów z jednostek mniej obciążonych. Zwolnienia lekarskie przedstawiane przez prokuratora stwierdzają wyłącznie czasową niezdolność od pracy i nie odnoszą się do rokowań do powrotu do zdrowia i zdolności do służby.

Prokurator D. G. w odwołaniu wniósł o uchylenie decyzji. Odwołując się do przebiegu leczenia i dokumentacji lekarskiej zarzucił, że jego dolegliwości zdrowotne mają charakter przewlekły i będą wymagać dalszego leczenia. Od 16-tych miesięcy jest nieprzerwanie niezdolny do pracy i pozostaje na zwolnieniach lekarskich. Nie otrzymał orzeczenia komisji lekarskiej ZUS. Regulacja z art. 71 § 1 ustawy nie wymaga trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków (tak jak w art. 70 § 1). Delegowanie prokuratorów nie zastąpi braku wynikającego z jego długotrwałego i dalszego pozostawania na zwolnieniu chorobowym. Odmowa przeniesienia w stan spoczynku pozostaje w sprzeczności z interesem publicznym a ponadto nie uwzględnia słusznego interesu prokuratora. W ocenie skarżącego ze względu na jego stan zdrowia nie jest celowe dalsze utrzymywanie go w stanie zatrudnienia i nie przemawia za tym także interes publiczny. Skarżący odwołał się do aktualnej dokumentacji leczenia. Przeniesienie w stan spoczynku jest zatem celowe, gdyż utrzymuje się stan chorobowy. Poprawa stanu zdrowia nie wyklucza przystąpienia do czynności zawodowych (art. 74).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne z następujących przyczyn.

Regulacja stanowiąca podstawę skarżonej decyzji nie określa kryteriów przeniesienia prokuratora w stan spoczynku, gdy z powodu choroby nie pełnił służby przez okres roku.

Decyzja nie zależy od negatywnych albo pozytywnych rokowań co do stanu zdrowia i powrotu do pracy. W przeciwnym razie ustawodawca uregulowałby (określił) sytuację wynikającą z dłuższego niewykonywania pracy z powodu choroby.

Prokurator cały czas pozostaje w stosunku zatrudnienia. Nie wykonuje pracy z przyczyn usprawiedliwionych. Nie jest to powód (podstawa) do rozwiązania zatrudnienia. Inna sytuacja występuje w powszechnym zatrudnieniu pracowniczym - art. 53 k.p.

Przeniesienie w stan spoczynku nie zależy też od systemowego zabezpieczenia chorobowego w okresie niezdolności do pracy, choć w tym zakresie nastąpiła zmiana na korzyść bowiem wydłużono okres tego zabezpieczenia.

Prokurator nie ma roszczenia o przeniesienie w stan spoczynku w sytuacji z art. 71 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 127 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze.

Z tych przyczyn decyzja zależy od ustaleń i oceny Prokuratora Generalnego.

Zarzuty kierowane do decyzji mają zatem znaczenie gdy są zasadne i mają wpływ na stosowanie regulacji prawnej. Kontrola odwoławcza polega zasadniczo na badaniu czy nie został pominięty materiał zgłoszony przez prokuratora a mający wpływ na decyzję.

Zarzut, że skarżący nadal pozostaje na zwolnieniu lekarskim nie podważa decyzji, bo sama niezdolność do pracy i jej okres nie przekładają się na obowiązek przeniesienia prokuratora w stan spoczynku.

Zarzut nieotrzymania orzeczenia komisji lekarskiej mógłby mieć znaczenie, gdyby aktualny był tryb przeniesienia w stan spoczynku na podstawie art. 70 § 1 ustawy. Czyli gdyby skarżący dochodził przeniesienia go w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków. Niezależnie, skarżący nie wykazuje, że występuje po jego stronie przeszkoda prawna lub faktyczna do

zapoznania się z dokumentacją ZUS.

Sytuacja kadrowa należy do Prokuratora Generalnego i wchodzi w zakres jego odpowiedzialności za zadania prokuratury. Samodzielnie zatem ocenia potrzeby i politykę kadrową.

Złożona i oferowana przez skarżącego dokumentacja lekarska nie podważa skarżonej decyzji, gdyż lekarze leczący nie decydują o przeniesieniu w stanu spoczynku. Odwołanie potwierdza, że stan zdrowia był przedmiotem orzekania lekarza orzecznika i potem komisji lekarskiej. Prócz zaświadczenia lekarskiego z 6 października 2017 r. i badania MR z 23 października 2017 r. skarżący odwołuje się do badań sprzed wydania decyzji i nie twierdzi, że później nastąpiła zasadnicza zmiana w jego stanie zdrowia.

Nie ma zatem podstaw do zmiany decyzji.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji.

r.g.